

वा० रा०

॥२२॥

राघवंनाथं रक्षकमित्यपश्यन् अजानन् ॥ २१ ॥ २२ ॥ वनं प्रविष्टं ऋष्यमूकस्येतिशेषः ॥ सन्निवृत्तः परावृत्तः ॥ २३ ॥ २४ ॥ ज्हीमान्पराभूतत्वात् ॥ २५ ॥ विक्रमं
सालभेदनेन ॥ घातयित्वा युद्धप्रेरणद्वारा ॥ किंकृतमनुचितमेवकृतमित्यर्थः ॥ २६ ॥ तामेववेलां सप्तम्यर्थे द्वितीया ॥ वालिना युद्धप्रेरणवेलायां ॥ ततस्तदेत्यर्थः ॥ इतः
ऋष्यमूकवनादित्यर्थः ॥ २७ ॥ २८ ॥ सबाणोवालिसंहारकोबाणः ॥ २९ ॥ तदेव कारणमाह ॥ अलंकारेणेति ॥ ३० ॥ वर्चः शरीरकांतिः वां युवयोः ॥ ३१ ॥ मोहि
एतस्मिन्नंतरेभग्नः सुग्रीवस्तेन वालिना ॥ अपश्यन्नाघवंनाथं ऋष्यमूकं प्रदुद्रुवे ॥ २१ ॥ क्वांतोरुधिरसिक्तांगः प्रहारैर्जर्जरीकृतः ॥ वा
लिनाभिद्रुतः क्रोधात्प्रविवेश महावनं ॥ २२ ॥ तं प्रविष्टं वनं दृष्ट्वा वाली शापभयात्ततः ॥ मुक्तोत्थसित्वमित्युक्त्वा सनिवृत्तो महाबलः ॥
॥ २३ ॥ राघवोपि सहभ्रात्रा सहचैव हनू मता ॥ तदेव वनमागच्छत् सुग्रीवो यत्र वानरः ॥ २४ ॥ तं समीक्ष्यागतं रामं सुग्रीवः सहलक्ष्मणं ॥
ज्हीमान्दीनमुवाचे दं वसुधामवलोकयन् ॥ २५ ॥ आवहयस्वेति मामुक्त्वा दर्शयित्वा च विक्रमं ॥ वैरिणा घातयित्वा च किमिदानीं त्वया कृ
तं ॥ २६ ॥ तामेववेलां वक्तव्यं त्वयाराघवतत्त्वतः ॥ वालिनं न निहन्मीति ततो नाहमितो ब्रजे ॥ २७ ॥ तस्यैव ब्रुवाणस्य सुग्रीवस्य म
हात्मनः ॥ करुणं दीनयावाचाराघवः पुनरब्रवीत् ॥ २८ ॥ सुग्रीवश्रूयतां तात क्रोधश्च व्यपनीयतां ॥ कारणं येन बाणो यं समयानविस
र्जितः ॥ २९ ॥ अलंकारेण वेषेण प्रमाणेन गतेन च ॥ त्वंच सुग्रीववाली च सदृशौ स्थः परस्परं ॥ ३० ॥ स्वरेण वर्चसा चैव प्रेक्षितेन च वानर
विक्रमेण च वाक्यैश्च व्यक्तित्वानोपलक्ष्ये ॥ ३१ ॥ ततो हं रूपसादृश्यान्मोहितो वानरोत्तम ॥ नोत्सृजामि महावेगं शरं शत्रुनिवर्हणं ॥ ३२
तदिति ॥ नन्विदमनुचितं यद्भगवतो मोहः ॥ अमोहे मोह इत्यनृतकथनं च ॥ किंच पलायनसमये ऋष्यमूकाभिमुखधावनेन व्यक्तिरस्येवेति चेन्न ॥ वालिन आयुर्दाया समा
प्त्यथाकरणेपि सुग्रीवसंतोषाय स्वस्मिन्मानुष्यबुध्यनुत्पादाय चात्मनि मोहोत्प्रेक्षया समाधानादक्षतेः ॥ मोहित इत्यस्येवेति शेषः ॥ ईदृशो विषये एवंविधानृतवचनं न दोषाये
त्यप्यनेन ध्वनितं ॥ नोत्सृजामि नोदसृजं ॥ ३२ ॥

कि० का०

॥२२॥